

Уважаеми колеги,

Бюлетинът „Правна инициатива“ е издание на „Асоциация за европейска интеграция и права на човека“.

„Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ е неправителствена правозащитна организация със седалище в Пловдив.

Стратегически приоритет в дейността на „Асоциацията“ е воденето на съдебни дела в публичен интерес, целящи промени в законодателството и в практиките на националните институции, в съответствие с европейските правозащитни стандарти.

От началото на месец септември 2003г. „Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ осъществява проект за граждански контрол върху актове и действия на администрацията, финансиран от Демократичната комисия към Посолството на Съединените американски щати в София.

Специален акцент на проекта е атакуването пред ВАС на незаконосъобразни подзаконови административни актове, издавани от различните нива на администрацията.

„Правна инициатива“ цели да даде публичност на юридическите действия (жалби, иски, молби и др.), предприети от експерти на „Асоциацията“, срещу незаконосъобразните актове и действия на администрацията. Бюлетинът е „отворен“ за публикуване на мнения, становища и коментари по очертаните теми.

Всеки, който проявява интерес към дейността на Асоциацията или желае да представи свои публикации в печатните ѝ издания, може да получи допълнителна информация на адрес:

ул. „Петко Каравелов“ № 24, ет. 1, ап. 5
тел./факс: 032/ 27 25 10
e-mail: hurights@mail.bg
<http://eurorights.hit.bg>

Резюме

В настоящия бюлетин са публикувани две жалби до ВАС за отмяна на разпоредби от следните подзаконови актове:

1. Разпоредбите на чл. 18, т. 4, чл. 21, ал. 1, т. 2 и т. 17.2 от Приложение № 11 към чл. 22, ал. 1 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от Министъра на транспорта. (Обн. ДВ. бр.109 от 14 Декември 1999 г., изм. ДВ. бр.50 от 20 Юни 2000 г., изм. ДВ. бр.95 от 21 Ноември 2000 г., изм. ДВ. бр.30 от 22 Март 2002 г., изм. ДВ. бр.107 от 9 Декември 2003 г., изм. ДВ. бр.29 от 9 Април 2004 г.)

Текстът на чл. 18, т. 4 от Наредба № 34, който изисква водачът на таксиметров автомобил „*да е физически здрав и да не е инвалид...*“ противоречи на чл.48, ал.1, 2 и 3 от Конституцията на Република България, тъй като създава ограничения за упражняване на правото на труд от лица, имащи определен процент загубена работоспособност (инвалидност), установена с експертно решение от ТЕЛК. Въведената забрана превръща хората с физически увреждания в обект на пряка дискриминация в противоречие с чл. 14 от ЕКПЧОС и чл. 4, ал. 1 от Закона за защита срещу дискриминацията.

Разпоредбата на чл.21, ал.1 и 2 от Наредбата, която не разрешава използването като леки таксиметрови автомобили на моторни превозни средства, „*оборудвани за управление от инвалиди*“, се конфронтира с правото на труд на инвалидите и свободното упражняване на професия.

2. Член 8 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане, приет с Постановление № 243/05.11.98 г. на Министерски съвет (Обн., ДВ, бр. 133 от 11.11.1998 г., в сила от 01.11.1998 г., последно изм. и доп. бр. 40 от 29.04.2003 г., в сила от 01.05.2003 г.)

Регламентираното в член 8 от Правилника изискване социалните помощи да се отпускат на лица и семейства по постоянен адрес ограничава правото на социална помощ на всеки нуждаещ се, в противоречие с принципа на чл.2, ал.3 от Закона за социалното подпомагане.

Тази рестрикция изключва като лица, които могат да получат социално подпомагане, големи социални групи като учащите се; лица (жени и деца), които са напуснали жилищата си, поради инцидентно или системно домашно насилие; съпрузи, които са в процес на развод и единият от тях не живее временно на постоянния си адрес; всички граждани, които живеят в жилище под наем, което сменят през неопределен период от време и не биха могли всеки път да си сменят и постоянния адрес, поради финансови причини.

ЧРЕЗ
МИНИСТЪРА НА ТРАНСПОРТА И
СЪОБЩЕНИЯТА

ДО
ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН
СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Ж А Л Б А

от

„Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ –
гр. Пловдив, ул. „Петко Каравелов“ № 24, ет.2, ап.7,
чрез пълномощника ѝ:
адвокат Камен Руменов Костакиев,
служебен адрес: гр. София, ул. „Алабин“ № 36, ет. 3, тел.: 0898/ 59-94-87

срещу

чл. 18, т. 4, чл. 21, ал. 1, т. 2 и т. 17.2 от Приложение № 11 към чл. 22, ал. 1 от НАРЕДБА № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от Министъра на транспорта (Обн. ДВ. бр.109 от 14 Декември 1999 г., изм. ДВ. бр.50 от 20 Юни 2000 г., изм. ДВ. бр.95 от 21 Ноември 2000 г., изм. ДВ. бр.30 от 22 Март 2002 г., изм. ДВ. бр.107 от 9 Декември 2003 г., изм. ДВ. бр.29 от 9 Април 2004 г.)

поради противоречие с:

- чл.48, ал.1, 2 и 3 от Конституцията на Република България;
- чл.14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи;
- Европейска социална харта (ревизирана);
- чл. 1 от Конвенция № 111 относно дискриминацията в областта на труда и професиите, 1958 г.;
- член 4, ал. 1 от Закона за защита срещу дискриминация;
- чл. 19, ал. 1 от Закона за защита, рехабилитация и социална интеграция на инвалидите;
- чл. 109 от Наредба за експертизата на работоспособността;
- по чл.5, т. 1 от Закона за Върховния Административен съд, във връзка с чл.15, ал.1 от ЗНА, чл.120, ал.2 и чл.125, ал.2 от Конституцията на Република България

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Министърът на транспорта и съобщенията е издал НАРЕДБА № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници (Обн. ДВ. бр.109 от 14 Декември 1999г., изм. ДВ. бр.50 от 20 Юни 2000г.,

изм. ДВ. бр.95 от 21 Ноември 2000г., изм. ДВ. бр.30 от 22 Март 2002г., изм. ДВ. бр.107 от 9 Декември 2003г., изм. ДВ. бр.29 от 9 Април 2004г.)

Наредбата е издадена на основание

чл. 12а, ал.4 от Закона за автомобилните превози.

Считаме, че разпоредбите на чл. 18, т. 4, чл. 21, ал. 1, т. 2 и т. 17.2 от Приложение № 11 към чл. 22, ал. 1 от Наредбата са противоконституционни, дискриминационни и противоречат на нормативни актове с по-висша юридическа сила.

Аргументите ни в тази насока са следните:

■ I. Незаконосъобразност на чл. 18, т. 4 от Наредба № 34

Текстът на чл. 18, т. 4 от Наредба № 34 гласи:

„Чл. 18. Водачът на лек таксиметров автомобил трябва да отговаря на следните изисквания:

.....

4. да е физически здрав и да не е инвалид (доказва се с медицинско свидетелство);“

Считаме, че именно императивното условие за едно лице „**да не е инвалид**“, като абсолютна предпоставка за допускане до изпит и упражняване на професията „таксиметров шофьор“, е противоконституционно, дискриминационно и противоречи на следните нормативни актове, с по-висша сила.

1. Противоречие на чл.48, ал. 1, 2 и 3 от Конституцията на Република България

С атакуваната разпоредба на Наредбата се създават ограничения за упражняване на правото на труд от лица, имащи определен процент загубена работоспособност (инвалидност), установена с експертно решение от ТЕЛК.

Ограничавайки допускането им до изпит за упражняване на съответната професия Наредбата се конфронтира с конституционното право на труд и специалната защита от страна на държа-

вата, която тя предоставя на лицата с увреждания, както и със свободата при избор на професия.

„Чл. 48. (1) Гражданите имат право на труд. Държавата се грижи за създаване на условия за осъществяване на това право.

(2) Държавата създава условия за осъществяване на правото на труд на лицата с физически и психически увреждания.

(3) Всеки гражданин свободно избира своята професия и място на работа.“

Обжалваната разпоредба от Наредбата не само, че не създава условия, но и забранява на хора с инвалидност дори да се опитат да преминат квалификационните тестове, необходими за упражняване на професията „таксиметров шофьор“.

2. Противоречие на Наредбата с Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС)

С въведената забрана Наредбата не само ограничава основните права на инвалидите, но ги превръща в обект на пряка дискриминация в противоречие с чл. 14 от ЕКПЧОС, според който:

„Упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имуществено, рождение или друг някакъв признак.“

3. Противоречие с Европейска социална харта (ревизирана) Обн. ДВ. бр.43 от 4 Май 2001г.

Съгласно хартата:

„Всеки следва да има възможност да се издържа от професия, която е избрал по свободна воля.“

Текстът на атакуваната Наредба забранява на лицата с инвалидност да изберат професията „таксиметров шофьор“, което е в грубо нарушение на Хартата.

4. Противоречие с Конвенция № 111 относно дискриминацията в областта на труда и професиите, 1958 г.

В чл. 1 от Конвенцията е прогласено:

„1. За целите на тази конвенция терминът „дискриминация“ включва:

а) всяко различие, изключване или предпочитание, основано на раса, цвят на кожата, пол, религия, политически убеждения, национален или социален произход, което води до премахване или нарушаване на равенството във възможностите или в третирането в областта на труда и професиите;“

Тук важат същите съображения, изложени досега относно нарушаване на свободата при избор на професия и осъществяване на дискриминация спрямо инвалидите.

5. Противоречия със Закона за защита срещу дискриминация

Член 4, ал. 1 от Закона за защита срещу дискриминация гласи:

„Забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, и муществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.“

Атакуваната разпоредба на Наредбата води до пряка дискриминация на инвалидите, които се поставят в неблагоприятно положение спрямо другите лица, само заради факта на своето увреждане. Абсолютната забрана за един инвалид да бъде таксиметров шофьор, без оглед на вида на увреждането, степента на увреждането, професионалните му качества, притежаване на свидетелство за управление на МПС, и прочие обективни критерии, на практика се явява дискриминация спрямо него, основана единствено на признака инвалидност.

6. Противоречие с чл. 19, ал. 1 от Закона за защита, рехабилитация и социална интеграция на инвалидите

Чл. 19, ал. 1 от ЗЗРСИИ гласи:

„Инвалидите имат право да работят в интегрирана работна среда“

Атакуваната разпоредба на Наредба № 34 ограничава това им право като стеснява кръга на професии, които те биха могли да работят

7. Несъответствие с чл. 109 от Наредба за експертизата на работоспособността (НЕР)

Чл. 109 от НЕР гласи:

„(1) В своите решения ТЕЛК и НЕЛК определят условията на труд, противопоказани за здравословното състояние на освидетелстваните лица.

(2) При дефинитивни състояния, при които не се очаква условията на труд да обусловят неблагоприятно развитие на заболяването, в експертното решение се записва, че лицето е в състояние да работи според квалификацията и възможностите си.

Атакуваната разпоредба на Наредба № 34 на практика се конфронтира с изискванията на Наредбата за експертиза на работоспособността. Това е така, защото ако за едно лице не е изрично записано в експертното му решение, че за него е

противопоказно да работи като „таксиметров шофьор“, то би трябвало да бъде допуснато до проверовъчен изпит. Атакуваната разпоредба от Наредба № 34 на практика обезсмисля принципа за оценка на работоспособността, въведен с НЕР, и налага забраната за упражняване на определена професия (в случая „таксиметров шофьор“), независимо от преценката на медицинските органи за възможността на освидетелстваното лице да я упражнява.

■ II. Незаконосъобразност на чл. 21, ал. 1, т. 2 от Наредба № 34, относно израза „оборудван за управление от инвалиди“

Текстът на обжалваната разпоредба гласи:

„Чл. 21. (1) Лекият таксиметров автомобил трябва да отговаря на следните изисквания:

.....

2. да не е оборудван за управление от инвалиди или за учебни цели;“

1. Доколкото текстът е свързан с идеята на атакуваната Наредба за забрана на инвалидите да упражняват професията „таксиметров шофьор“, то препращаме към развитите до момента аргументи. Отмяната на чл 18, т. 4. би трябвало да доведе автоматично и до отмяна на чл. 21, ал. 1, т.2, доколкото правото на труд от инвалидите и свободното упражняване на професия са свързани с използването на притежаваните от тях и приспособени за това инвалидни автомобили.

2. Тук бихме искали да развием един малко страничен довод защо тази разпоредба се явява незаконосъобразна и на друго основание. Приспособяването на една кола за нуждите на нейния собственик (инвалид) е свързано с неговите специфични потребности, породени от вида

на увреждането. Поради това различните технически решения улесняват управлението на автомобила. Тези технически решения са най-разнообразни и част от тях като цяло улесняват управлението на автомобила и за лица без увреждане. Като пример могат да се дадат поставянето на автоматични скорости, улесняване движението на кормилната уредба и пр. Тези приспособявания биха улеснили шофирането и на човек без инвалидност. Забраната за експлоатация на такъв автомобил, без ясни критерии, само поради факта че е оборудван за управление от инвалид, лишава инвалида не само от правото да упражнява сам професията „таксиметров шофьор“, но и не му дава възможност да предостави автомобила си под наем или лизинг на груг шофьор и по този начин грубо се нарушава принципа на свобода при договаряне и свободна икономическа инициатива – все конституционно закрепени принципи.

■ III. Незаконосъобразност на т. 17, 2 от Приложение № 11 към чл. 22, ал. 1

Тя е пряко свързана с ограниченията на чл. 18, т. 4, и чл. 21, ал. 1, т. 2 и доколкото се явява тяхно техническо приложение би трябвало да отпадне от приетия образец на „Протокол за годност“

■ IV. Терминологични аспекти на жалбата, доказващи незаконосъобразността на атакуваните текстове от наредба № 34

1. В законодателството ни има легално определение за „инвалид“ дадено в § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита, рехабилитация и социална интеграция на инвалидите. В същия закон е посочено и кои са „инвалидите с трайни увреждания“ – §1, т. 4. Съгласно легалните определения:

„3. (изм. – ДВ, бр. 31 от 2001г.) „Ин-

валид“ е всяко лице независимо от възрастта му с физическо, сетивно или умствено увреждане, което затруднява социалното му интегриране и участие в обществения живот, възможностите му за общуване и обучение или трудова му реализация;

4. (изм. – ДВ, бр. 31 от 2001 г.) „Инвалид с трайно увреждане“ е лице с установена степен на намалена работоспособност 50 и над 50 на сто“.

2. От атакуваните текстове на Наредба № 34 е видно, че в нея не се прави разграничение между „инвалид“ и „инвалид с трайно увреждане“, поради използване само на общия термин „инвалид“. Логическото и систематично тълкуване на текстовете на Наредба № 34, съпоставени с легалните определения дадени в ЗЗРСИИ, показват, че забрана да упражняват професията „таксиметров шофьор“ имат всички инвалиди – независимо дали са с физическо, сетивно или умствено увреждане и независимо дали са с 5 % загубена работоспособност или с 95 % загубена работоспособност. Тази унификация още веднъж подчертава дискриминационния характер на атакуваните текстове от Наредба № 34, които въвеждат забрана само на основа признака „инвалидност“, без каквито и да е обективни критерии за вида и степенята на увреждане, породили тази инвалидност и реалната възможност на лицето да управлява таксиметров автомобил.

■ V. Медицински аспекти на жалбата, доказващи незаконосъобразността на атакуваните текстове от Наредба № 34

1. Експертизата на трайната неработоспособност (инвалидност) и нейните медицински аспекти, се регулира от нормите на вече цитираната Наредба за експертизата на работоспособността, обн. ДВ бр. 61 от 2000 г. Съгласно Приложение

№ 1 към чл. 93, ал. 1 от Наредбата като самостоятелен акт в същия брой са обнародвани и „Отправни точки за оценка на трайно намалената работоспособност в проценти“.

В посочените „Отправни точки за оценка на трайно намалената работоспособност в проценти“ медицинските заболявания са разделени на десет части, всяка от които с множество раздели, обхващащи всички видове заболявания. Всяко от заболяванията, включено в „Отправните точки“, задължително води до определяне на процент инвалидност и съобразно направеното по-горе терминологично уточнение придава на лицето качеството на „инвалид“ и от там забрана да упражнява професията „таксиметров шофьор“.

2. Съпоставката на медицинските аспекти на понятието „инвалид“ със забраната за упражняване на професията „таксиметров шофьор“ още веднъж показва дискриминационния и незаконосъобразен характер на атакуваните текстове от наредба № 34. Безспорно не само е противоречие със закона, но е и **житейски недопустимо и неприемливо лица**, страдащи от екземи, уртикарии, язви, високо кръвно налягане и прочие характерни за населението заболявания, да не могат да упражняват професията „таксиметров шофьор“, само защото имат определен процент загубена работоспособност от ТЕЛК.

3. Правим всички тези уточнения за медицинските и терминологични аспекти на жалбата доколкото един от предполагаемите доводи на ответника би бил свързан със спецификата на професията „таксиметров шофьор“ и повишените изисквания за безопасност при нея и евентуалните му опити да оправдава противоречието с цитираните нормативни актове с целесъобразност. Правим всички тези уточнения и за по-ясно разграничаване на терминологичните особености на понятието „инвалид“ и на произти-

чащата от това забрана за упражняване на професия.

■ VI. Процедурни аспекти на жалбата:

1. Налице е годем за съдебно атакуване и контрол нормативен акт – НАРЕДБА № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от Министъра на транспорта, която нарушава пряко права и интереси на неограничен кръг правни субекти. В този контекст възниква и правният интерес за сезиране на ВАС.

2. Налице са явни противоречия между част от текстовете на Наредба № 34 и нормативни актове с висш юридически ранг.

Поради изложеното, молим Почитаемия Върховен Административен Съд на Република България, след като се убеди в коректността на изложените факти и на тяхната юридическа интерпретация, да постанови решение, с което да отме-

ни като незаконосъобразни текстовете на чл. 18, т. 4, чл. 21, ал. 1, т. 2 и т. 17.2 от Приложение № 11 към чл. 22, ал. 1 от НАРЕДБА № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от Министъра на транспорта.

Молим в случай на уважаване на жалбата да ни бъдат присъдени направените по делото разноски.

С оглед становището на ответника ще ангажираме и други доказателствени средства.

Приложения:

1. Адвокатско пълномощно;
2. Удостоверение за актуално съдебно състояние на „Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ – Пловдив;
3. Уведомително писмо за платена държавна такса.

19 юли 2004 г.

гр. София

С уважение:.....
/авв. Камен Костакиев/

БРЕЗ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДО
ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН
СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ЖАЛБА

от

„Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ - Пловдив,
чрез пълномощника си:
адвокат Михаил Екимджиев,
служебен адрес: гр. Пловдив, ул. „П. Каравелов“ № 24, ет. 1, ап. 5,
тел.: 032/ 26-40-97

и

Галин Николаев Андонов,
ЕГН 7708088589,
сл. адрес: гр. Пловдив, бул. „Шести септември“ № 152, офис 207
тел.: 032/ 62-18-20

срещу

член 8 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане,
приет с Постановление № 243/5.11.98 г. на Министерски съвет, обн.,
ДВ, бр. 133 от 11.11.1998 г., в сила от 1.11.1998 г., последно изм. и доп.
бр. 40 от 29.04.2003 г., в сила от 1.05.2003 г.

поради противоречие с:

чл. 2, ал. 3 от Закона за социално подпомагане и чл. 1 от Допълнителния
протокол към Европейската конвенция за защита правата на човека
и основните свободи (ЕКЗПЧОС)

по чл. 5, т. 1 от Закона за Върховния
Административен съд,
във връзка с чл. 15, ал. 1 от ЗНА,
чл. 5, ал. 4, чл. 120, ал. 2 и чл. 125, ал. 2
от Конституцията на Република
България

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Министерски съвет издаде Правилник
за прилагане на Закона за социално подпомагане,
който е обнародван в ДВ, бр. 133
от 11.11.1998 г.,

Въпреки многобройните изменения

на Правилника, разпоредбата на член 8
противоречи на актове с по-висш юри-
дически ранг.

Аргументите ни в тази насока са
следните:

■ I. Противоречие на чл.8 от Правилника с разпоредбата на чл.2, ал.3 от Закона за социално подпомагане

Член 2, ал.3 от ЗСП гласи:

„Право на социално подпомагане имат българските граждани, семейства и съжителстващи лица, които поради здравни, възрастови, социални и други независещи от тях причини не могат сами чрез труда си или доходите, реализирани от притежавано имущество, или с помощта на задължените по закон да ги издържат лица да осигуряват задоволяване на основните си жизнени потребности.“

Член 8 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане (ППЗСП) предвижда:

„Социалните помощи се отпускат на лица и семейства по постоянен адрес, на който се извършва и социалната анкета.“

Проблематичният пункт е регламентирането в Правилника, на изискването социалните помощи да се отпускат по „постоянен адрес“.

Това ограничение води до нарушаване на правото на социална помощ на всеки нуждаещ се, който не живее на постоянния си адрес.

Такова лице е лишено, de facto, от възможността да кандидатства и да получи социална помощ. Тази невъзможност произтича от обстоятелството, че социалната анкета и нейният краен резултат-социалният доклад са преюдиция, за отпускане на социална помощ – (чл.28, ал1 от Правилника за прилагане на ЗСП).

При липса на постоянен адрес или ако лицето не живее на него, няма да му бъде извършена социална анкета, съгласно обжалвания текст от Правилника, което води до невъзможност да му бъде отпусната социална помощ.

При такова положение, дори лицето да не бъде в състояние да се издържа, по-

ради здравни, възрастови, социални и други независещи от него причини, фактът че не живее на постоянния си адрес е достатъчен, за да му бъде отказан достъп до социално подпомагане.

Тази рестрикция, въведена от чл.8 от Правилника, изключва като лица, които могат да получат социално подпомагане, големи социални групи като:

- учащите се – инвалиди, бременните жени и майките, полагащи грижи за дете до 3-годишна възраст, учащи се в редовна, задочна и вечерна форма на обучение във висшите училища, когато те не се обучават в градовете, където е техният постоянен адрес;
- Лица (жени и деца), които са напуснали жилищата си, поради инцидентно или системно домашно насилие;
- Съпрузи, които са в процес на развод и единият от тях не живее временно на постоянния си адрес;
- Всички граждани, които живеят в жилище под наем, което сменят през неопределен период от време и не биха могли всеки път да си сменят и постоянния адрес, поради финансови причини.

Изтъкнатите аргументи обуславят нуждата от отмяна на обжалваната разпоредба от ППЗСП.

■ II. Противоречие на чл.8 от Правилника с Член 1 от Допълнителния протокол към ЕКЗПЧОС, който гласи:

„Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.“

Предходните разпоредби не накърня-

ват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.“

Губейки правото да получава социално подпомагане, заради липсата на постоянен адрес, на лицето, de facto, се ограничава правото да се ползва от своята собственост.

Считаме, че правото на едно лице да получи социални помощи, щом отговаря на лимитативно посочените в закона изисквания, е собственост и като такава попада в обсега на защитата на чл.1 от Протокол 1.

Европейският съд по правата на човека, в решението си от 23.02.1995 г. по делото *Gasus Dossier- und Fordertechnik GmbH v. the Netherlands*, също намира, че понятието „собственост“ има самостоятелно значение, което не се ограничава до притежанието на вещи и счита, че други права и интереси, които съставляват активи, също могат да бъдат смятани за право на собственост и следователно са „собственост“, по смисъла на чл.1 от Протокол 1 към ЕКЗПЧОС.

В решението от 16.09.96 г. по делото *Gaygusuz v. Austria*, Европейският съд има повод да изтъкне, че „...правото на спешно подпомагане е парично притежание по смисъла на чл.1 от Първия протокол“

Лишаването от собственост може да стане само в интерес на обществото, и то след преценка на отговорите на следните въпроси: дали целта на лишаването от собственост е „в интерес на обществото“, дали мярката е съразмерна на преследваната цел и дали мярката е правомерна.

При преценката на изискването заложено в чл.8 от Правилника, трябва да

се подложи на преценка обществен интерес, който е породил изискването за постоянен адрес. Съображения, наложили тази законодателна норма би трябвало да са толкова значими, че да обусловят лишаването на големи групи от крайно нуждаещи се граждани от социално подпомагане.

Поради изложеното е налице нарушение на Член 1 от Допълнителния протокол към ЕКЗПЧОС, което и води до нуждата от отмяна на чл.8 от Правилника.

Процедурни аспекти на молбата:

1. Налице е голям за съдебно атакуване и контрол подзаконов нормативен административен акт – Правилник за прилагане на Закона за социално подпомагане, издаден от Министерски съвет, който нарушава и застрашава права и интереси на неограничен кръг правни субекти. В този контекст възниква и правният интерес на подателите на жалбата за сезиране на ВАС.

2. Налице е явно противоречие между атакувания член 8 и разпоредби с по-висш юридически ранг - чл.2, ал.3 от ЗСП и чл. 1 от Протокол 1 към ЕКПЧОС.

Поради изложеното, молим Почитаемия Върховен Административен Съд на Република България, след като се убеди в коректността на изложените факти и на тяхната юридическа интерпретация, на основание чл.5, т.1 от ЗВАС, да постанови Решение, с което **да отмени** член 8 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане **като противоречащ на** чл.2, ал.3 от Закона за социално подпомагане и чл. 1 от Допълнителния протокол към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи.

Приложения:

1. Адвокатско пълномощно
2. Удостоверение за актуално състояние на „Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ – Пловдив;
3. Уведомително писмо за платена

гържавна такса

16 август 2004 г.,
гр. Пловдив

С уважение:

1.....
2.....

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Жалба от „Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ срещу чл. 18, т. 4, чл. 21, ал. 1, т. 2 и т. 17.2 от Приложение № 11 към чл. 22, ал. 1 от НАРЕДБА № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от Министъра на транспорта (Обн. ДВ. бр.109 от 14 Декември 1999 г., изм. ДВ. бр.50 от 20 Юни 2000 г., изм. ДВ. бр.95 от 21 Ноември 2000 г., изм. ДВ. бр.30 от 22 Март 2002 г., изм. ДВ. бр.107 от 9 Декември 2003 г., изм. ДВ. бр.29 от 9 Април 2004 г.) 3

Жалба от „Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ срещу член 8 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане, приет с Постановление № 243/5.11.98 г. на Министерски съвет, обн., ДВ, бр. 133 от 11.11.1998 г., в сила от 1.11.1998 г., последно изм. и доп. бр. 40 от 29.04.2003 г., в сила от 1.05.2003 г 9